ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΦΡΑΝΚ ΚΟΝΤΟΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΜ

Ὁ Λάφ Σόλλοιμ, ποὺ εἶχε τὸ καλύτερο μπὰρ στὸ Κέντοικυ, σκούπιζε τὰ ποτήρια, στὸν πάγκο, καὶ μουρμούριζε μονότονα τὰ λόγια κάποιου τραγουδιοῦ, ὅταν ἄξαφνα μπῆκε μέσα ἕνας ξένος, κυττάζοντας τριγύρω του μὲ τέτοια περιφρόνησι,ποὺ ἔκανε τὸν Λάφ Σόλλοιμ νὰ πρασινίσῃ ἀπ'τὸ θυμό του.

—Ἕνα διπλὸ οὔϊσκυ ! φώναξε ἀπότομα ὁ ἄγνωστος. Βάλτε καὶ λιγάκι σόδα. Ἔρχομαι ἀπὸ μακρυὰ κι' εἶμαι κουρασμένος.

—Αὐτὸ φαίνεται ! παρατήρησε ὁ Λάφ. Ἔχετε λεφτά ;

Ὁ ξένος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μισὸ δολλάριο : Αὐτὴ ἦταν ὅλη ἡ περιουσία του. Ὁ Λάφ Σόλλοιμ τοῦ ἔριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ κι' ὕστερα τοῦ σέρβιρε τὸ διπλὸ οὔϊσκυ.

—Ξέρετε ποιὸς εἶμαι ; τὸν ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

Ὁ Λάφ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

—Εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ εἴσαστε δωπέρα στὴ Ζηνοβία τοῦ Κέντοικυ ; τὸν ξαναρώτησε ὁ ἄγνωστος.

—Εἶνε δέκα χρόνια τώρα ποὺ ἔχω αὐτὸ τὸ μπάρ.

—Ἀκούσατε ποτὲ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τοὺς Οὐάτσον ;

—Ναι, ἄκουσα... ἔκανε ὁ Λάφ. Μά, αὐτοὶ οἱ Οὐάτσον, εἶνε πολλὰ χρόνια ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Ζηνοβία καὶ σκόρπισαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Λένε μάλιστα ὅτι δὲν ζῆ πειὰ κανένας ἀπ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια...

—Ὄχι. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ! τοῦ ἀπάντησε ὁ ξένος. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ξαναγύρισε δωπέρα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μπούμ... Ὁ Ἄλλεν Οὐάτσον.

Ὁ Λάφ Σόλλοιμ παράτησε στὸν πάγκο τὸ ποτῆρι ποὺ σκούπιζε καὶ κύτταξε κατάπληκτος τὸν ξένο. Ἔπειτα φώναξε :

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Εἴσαστε στὰ καλά σας ;

—Μὰ ναί, ναί, ἔκανε χαμογελῶντας ὁ ἄλλος. Εἶμαι ὁ Μπούμ, ὁ Ἄλλεν Οὐάτσον ! Πολλοὶ ἀπὸ δῶ θὰ μὲ θυμηθοῦν. Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ζοῦσα ἐδῶ καιρὸ χρόνια τώρα, μακρυὰ ἀπὸ τὸ Κέντοικυ.

—Τί θέλετε νὰ σᾶς κερράσω ; τοῦ εἶπε ὁ Λάφ Σόλλοιμ, σασισμένος.

—Ἕνα οὔϊσκυ....διπλό, ἔκανε ὁ Μπούμ. Ἔ, καταλαβαίνω... Θέλετε νὰ μάθετε τί ἤρθα νὰ κάνω στὴ Ζηνοβία...

Ὁ Λάφ Σόλλοιμ διαμαρτυρήθηκε μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ.

—Τὸ βλέπετε αὐτό ; τοῦ εἶπε ὁ Οὐάτσον, καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα πιστόλι, ποὺ εἶχε βγάλει ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τὸ εἶχε ἀκουμπήσει πάνω στὸν πάγκο.

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε :

—Κάτι θὰ ξέρετε δίχως ἄλλο γιὰ τὶς ὑποθέσεις μου. Μιὰ κι' ἀκούσατε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τοὺς Οὐάτσον, θ' ἀκούσατε καὶ γιὰ τοὺς Κόρριγκαν, τοὺς ἐχθρούς μας. Ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Οὐάτσον κι' ὁ Τζὶμ Κόρριγκαν, ποὺ ζῆ δωπέρα, εἶνε ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Κόρριγκαν. Μὰ εἶνε λίγες ἡ μέρες του, φίλε μου. Ἤρθα δωπέρα νὰ λογαριασθοῦμε... Γι' αὐτὸ ἤρθα !...

Κι' ἄδειασε τὸ ποτῆρι του...

Ἔπειτα, παραπατῶντας, τράβηξε ὡς τὴ γωνιὰ τοῦ μπὰρ κι' ἐκεῖ σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα, κι' ὕστερα ἔπεσε μπροστὰ πάνω στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ.

* * *

Τ' ἀπόγευμα, ὅλος ὁ κόσμος στὴ Ζηνοβία ἤξερε τὸ γυρισμὸ τοῦ Μπούμ. Οἱ Κόρριγκαν εἶχαν κυνηγήσει ἄλλοτε, σὰν ἄγρια θηρία, τοὺς Οὐάτσον ἀπὸ τὸ Κέντοικυ. Ἄλλους εἶχαν καταστρέψει, ἄλλους εἶχαν σκοτώσει κι' ἄλλους εἶχαν ρίξει στὶς φυλακές, μὲ τὶς σικοφαντίες τους. Οἱ Οὐάτσον τοὺς μισοῦσαν κι' εἶχαν ὁρκιστῆ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν, μιὰ ἡ σιωμορὲς καὶ τὰ βάσανα τοὺς εἶχαν ἀφανίσει. Ἀπὸ τὴν τραγικὴ λοιπὸν οἰκογένεια δὲν εἶχε ἀπομείνει παρὰ μονάχα αὐτὸς ὁ ἀλήτης, ὁ Μπούμ. Μὰ κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη οἰκογένεια δὲν ζοῦσε πειὰ παρὰ μόνον ὁ Τζὶμ Κόρριγκαν.

Στὸ μπὰρ τοῦ Λάφ Σόλλοιμ, τὸ βράδυ, εἶχε ἀνάψει ἡ συζήτησις.

—Αὐτὸς ὁ Μποὶμ εἶνε ἕνας μεθύστακας, ἕνας ἀλήτης, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ οὔτε μυῖγα ! ἔλεγε ὁ Πέτερ Νόξ.

Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦσαν λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ συμφωνοῦσαν μὲ τὴ γνώμη του. Κι' ἔτσι, σιγὰ - σιγά, ὁ Μποὶμ ἔγινε ἕνα κωμικὸ πρόσωπο, ποὺ ἔκανε τοὺς πελάτες τοῦ Λάφ Σόλλοιμ νὰ διασκεδάζοιν μὲ τὶς φοβέρες του.

—Πότε θὰ κανονίσῃ τὸν Τζὶμ Κόρριγκαν ; τὸν ρωτοῦσαν κάθε τόσο.

Κι' ὁ Μπούμ, πάντα μεθυσμένος, ἀπαντοῦσε μ' ἕνα σωρὸ ἀνοησίες, ποὺ ἔκαναν ὅλο τὸν κόσμο νὰ ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἕνας μονάχα ἀπὸ τὴ Ζηνοβία δὲν κορόϊδευε τὸν Μπούμ. Ὅταν ἄλλοι βαριόντουσαν πειὰ τὶς φλυαρίες τοῦ Μποὶμ καὶ τὸν ἔδιωχναν ἀπὸ τὸ τραπέζι τους, ὁ γέρο Σκὼτ Ντίγκουαλ τὸν φώναζε στὸ δικό του καὶ τὸν ἄκουγε ὧρες ὁλόκληρες. Κάθε τόσο μάλιστα τοῦ ἔδινε κουράγιο...

—Ἔχετε δίκηο, Οὐάτσον ! τοῦ ἔλεγε μὲ τὴν παράξενη φωνή του. Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς βοηθήσῃ... Οἱ Κόρριγκαν σκότωσαν ὅλους τοὺς δικούς σας. Εἶνε λοιπὸν δικαίωμά σας — ἐκτὸς ποὺ εἶνε καὶ καθῆκον σας — νὰ σκοτώσετε τὸν Τζὶμ Κόρριγκαν.

Ὁ Μποὶμ ἄκουγε τὸ γέρο Σκὼτ Ντίγκουαλ, δίχως νὰ καταλαβαίνῃ τὸ σκοπό του. Γιατί τοῦ ἔδινε κουράγιο ; Τὸν εἶχε σιωπαθήσει λοιπόν ; Μὰ ὄχι, ὄχι, ἡ αἰτία ἦταν ἄλλη. Ὁ Τζὶμ Κόρριγκαν εἶχε στείλει στὴ φυλακή, γιὰ τριάντα χρόνια, τὸ γυιὸ τοῦ γέρο Σκώτ, τὸν Τζόε, ποὺ εἶχε σκοτώσει πάνω σ' ἕναν καυγᾶ κάποιον Τζὼν Ἄσμιτον, ἕναν ἀλήτη ποὺ τριγύριζε ὅποιτα τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Ὁ Τζὶμ Κόρριγκαν ἦταν ὁ πρόεδρος τῶν ἐνόρκων, ποὺ εἶχαν ἐκδώσει τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι. Κι' ὁ γέρο Σκὼτ δὲν χώνευε ἀπὸ τότε τὸν Κόρριγκαν....

* * *

Μα ὁ καιρὸς περνοῦσε, ἔτσι, μὲ φλυαρίες καὶ φοβέρες, ὥσπου μιὰ Κυριακὴ μπῆκε κάποιος στὸ μπὰρ τοῦ Λάφ Σόλλοιμ καὶ πῆγε κοντὰ στὸν πάγκο, ὅπου μεθοκοπιοῦσε μὲ οὔϊσκυ ὁ Μπούμ.

—Ἐσεῖς εἶσαστε ὁ Ἄλλεν Οὐάτσον ; τὸν ρώτησε.

—Ναί ! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἄλλεν Οὐάτσον. Τί θέλετε ;

—Μὲ στέλνει ὁ Τζὶμ Κόρριγκαν, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος, νὰ σᾶς πῶ ὅτι θέλει νὰ σᾶς δῆ. Θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ. Καταλάβατε ;

Σ' ὅλο τὸ μπὰρ τότε ἀπλώθηκε μιὰ νεκρικὴ σιωπή.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Κόρριγκαν, ἀφοῦ περίμενε λίγη ὥρα μιὰ ἀπάντησι, γύρισε ὕστερα τὴν πλάτη του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ μπάρ. Οἱ πελάτες τοῦ Λάφ Σόλλοιμ ξέσπασαν ἀμέσως σὲ ἀκράτητα γέλια.

—Τί θὰ κάνετε τώρα, Μπούμ ; φώναξε κάποιος στὸν Οὐάτσον. Ὁ Τζὶμ Κόρριγκαν θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ. Κι' ἔχει, ξέρεις, μιὰ χαντζάρα, ποὺ εἶνε δυὸ μέτρα μακρυά !...

—Δὲν τὸν νοιάζει τὸν Μπούμ ! φώναξε κάποιος ἄλλος. Ὁ Μποὶμ εἶνε δυὸ μῆνες τώρα ποὺ μαθαίνει σημάδι !...

—Ἡ κηδεία θὰ γίνῃ αὔριο τὸ ἀπόγευμα. Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι νὰ μὴ φέρουν ἄνθη ! ἐσάρκασε ἕνας τρίτος πελάτης.

Ὁ Μποὶμ ἔριξε γύρω του μιὰ θολὴ ματιὰ καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Ἀξαφνα ἔνοιωσε ὅτι τὸν τραβοῦσε κάποιος ἀπὸ τὸ χέρι. Γύρισε λοιπὸν κ' ἄκουσε τὸν γέρο Σκὼτ Ντίγκουαλ νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ :

—Ἤρθε ἡ ὥρα, Οὐάτσον ! Ἐλᾶτε ἔξω νὰ τὰ ποῦμε....

Βγῆκαν καὶ κάθησαν σ' ἕνα πάγκο, πὼ πέρα ἀπὸ τὸ μπάρ, ποὺ ἀντιχοῦσε ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὶς κορυτσίδες. Ὁ Μποὶμ τὰ εἶχε χάσει ἀπὸ τὸν τρόμο του...

—Ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε νὰ ἐξευτελισθῆτε, τοῦ εἶπε ὁ γέρο Σκώτ. Ὅλοι νομίζοιν ὅτι φοβᾶστε τὸν Τζὶμ Κόρριγκαν. Ἐγώ, ὡστόσο, εἶμαι βέβαιος ὅτι μπορεῖτε νὰ τὸν κανονίσετε... Πηγαίνετε νὰ δῆτε τί θέλει, κι' ἂν θέλει νὰ χτυπηθῆτε, μὴ διστάσετε !... Ἐγὼ ἕνα πιστόλι... Μπορῶ νὰ σᾶς τὸ δανείσω. Ἐχω καὶ μιὰ πρώτης τάξεως καραμπίνα. Εἶνε ἡ καλύτερη τοῦ Κέντοικυ !...

Ὁ Μποὶμ γύρισε ἀπότομα καὶ τοῦ ἔριξε μιὰ περίεργη ματιά. Ἔπειτα ἀφουγκράστηκε τὰ γέλια καὶ τὶς κορυτσίδες, ποὺ ἀντιχοῦσαν μέσα στὸ μπὰρ τοῦ Λάφ Σόλλοιμ.

—Πάω νὰ μιλήσω μὲ τὸν Τζὶμ Κόρριγκαν ! εἶπε ὁ Μποὶμ καὶ σηκώθηκε ἀπότομα. Ἂν δὲν ξαναγυρίσω...

—Ἔχετε κανένα πιστόλι μαζύ σας ; τὸν ρώτησε ὁ γέρο Σκώτ.

—Ἔχω τὸ δικό μου ! τοῦ ἀπάντησε ὑστερήφανα ὁ Μπούμ.

* * *

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Τζὶμ Κόρριγκαν, ὁ Μποὶμ κατάπιε τὸ σάλιο του καὶ μπῆκε μέσα.

—Ἐσεῖς εἶσαστε ὁ Ἄλλεν Οὐάτσον ; τὸν ρώτησε ὁ Τζὶμ Κόρριγκαν.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε δειλὰ ὁ Μπούμ.

—Ἀκοῦστε, τοῦ εἶπε ψυχρὰ ὁ Τζίμ. Βαρέθηκα πειὰ τὶς φλυαρίες σας. Νά, πάρτε 25 δολλάρια καὶ ξεκουπαστῆτε ἀπὸ δωπέρα... Ἀλλοιῶς, θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ σᾶς ξεφορτωθῶ μ' ἄλλο τρόπο...

Ἔπειτα σηκώθηκε ἀγέρωχα κι' ἔριξε στὰ πόδια τοῦ Μποὶμ τὰ δολλάρια. Ἐκεῖνος τότε ἔσκυψε νὰ τὰ πάρῃ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἕνας πυροβολισμός. Ἔκπληκτος ὁ Μπούμ, σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε τὸν Τζὶμ Κόρριγκαν νὰ φέρνῃ τὸ χέρι του στὸ ματωμένο μέτωπό του καὶ νὰ σωριάζεται καταγῆς, μ' ἕνα βογγητὸ πόνου !

Ὁ Μποὶμ τρομοκρατήθηκε. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὴν πόρτα κ' ἀπὸ κεῖ στὸ δρόμο. Ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ὥσπου ἔφτασε στὸ μπὰρ τοῦ Λάφ Σόλλοιμ. Ἐκεῖ ἔπιε ἕνα διπλὸ οὔϊσκυ καὶ φουσκώνοντας τὸ στῆθος του, φώναξε δυνατά, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσοιν ὅλοι :

—Σᾶς εἶχα πῆ πὼς ἤρθα δωπέρα γιὰ νὰ κανονίσω κάποιο λογαριασμὸ μὲ τὸν Τζὶμ Κόρριγκαν. Ἔ, λοιπόν, τοῦ φύτεψα μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Καὶ τώρα, γειά σας ! Ξαναγυρίζω στὴ Νέα Ὑόρκη !...

Κι' ὁ Μποὶμ βγῆκε ὑτερήφανα ἀπὸ τὸ μπάρ, τράβηξε στὸ σταθμὸ καὶ πῆρε τὸ τραῖνο τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὅταν ὁ κόσμο ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Τζὶμ Κόρριγκαν, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἦταν ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ εἶχε πῆ ὁ Ἄλλεν Οὐάτσον, βρέθηκε μὲ φρίκη μπροστὰ σ' ἕνα πτῶμα.

Μὰ κανεὶς δὲν πρόσεξε μιὰ τρυπάσα στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου κ' οὔτε ὑποψιάσθηκε ποτὲ ὅτι ὁ γέρο Σκὼτ Ντίγκουαλ εἶχε σκοτώσει τὸν Τζὶμ Κόρριγκαν, ποὺ εἶχε στείλει στὴ φυλακή, γιὰ τριάντα χρόνια, τὸν Τζόε, τὸ παιδί του.

ΦΡΑΝΚ ΚΟΝΤΟΝ